

העיר הזאת תהיה נקיה מיהודים - סליחה, מערבים!

קריית אדולף

הרומינגטי. הפשעים מן הסוג החדש אינם נעשים על ידי אירגונים. הם פרי אילתור מקומי. תוצאה של שינאה וזעם, תחושת-השפלה ותאוות-זנקם, אבטלה וחוסר-תיקווה. הולכים ונוצרים אלפי רסיסים, וכל אחד מהם יכול לעשות מעשה נורא.

סתכלינא היטב בתמונה. במקורה היתה זאת תמונה של שלט, שהתנוסס בגאווה בכניסה של עיירה גרמנית, כאמצע שנות ה-30. נאמר בו, באותיות גותיות מסוגננות: "בקרוב תהיה עיר זו נקיה מיהודים". קיבלנו על עצמנו לעדכן את הטקסט, כדי להתאים אותו לצרכים החדשים. עתה נאמר בו: "בקרוב תהיה עיר זו נקיה מערבים". את השלט הזה אפשר עכשיו לתלות בכניסה לקריית ארבע.

הקורבנות הראשונים של המיתון יהיו הערבים. גם כלי הגירוש הגלוי, הגיועני, נוסח קריית אדולף, ייפלטו הערכים בהמוניהם ממקומות העבודה.

בשטחים הכבושים יתגודדו חברות-חברות של צעירים ערביים כחוסר מעש. גם אצלם ייווצר מישקע של זעם וקיפוח. וגם אצלם יתוסף מישקע חדש זה למישקע קודם. לוחט וממאיר. מישקע של שינאה לכובש, המשפיל אותם מדי יום באלפי צורות שונות. מישקע זעם על גזילת החרות, על גירוש אחים, על הפקעת ארמות, על הפרובוקציה המתמדת והגדלה של ההתנחלות הסמוכה.

תהיה ישראל נתונה במיתון עמוק. שבר שחוק. אבטלה המונית. ששיטות רגל המוניות. תיסכול. יאוש. המיתון הגדול האחרון, זה של 1966, חוסל כאמצעות מילחמה. מילחמת ששתי-הימים הצילה את המשק הישראלי. הפעם שונות הנסיבות. המיתון יביא למילחמה אחרת לגמרי - מילחמה העולה לקרוע את ישראל מבפנים.

אין זעם גדול, ואין תיסכול איום. מזעמם ומתיסכולם של מובטלים. כלב המובטל מצטבר מישקע נורא - הראגה ללחם לאשה ולילדים. תחושת ההשפלה והעלבון

שני התהליכים האלה - בצד היהודי ובצד הערבי - מוזנים זה את זה. מה שקרה השבוע בעפולה אינו רק אות לבאות. זהו גם גילוי מחירי של המצב שאליו כבר הגענו. כמו צבוע רעב, רץ מאיר כהנא מגוויה לגוויה. בכל מקום שבו יירצח יהודי בידי ערבים, הוא יאסוף סביבו את האספסוף המשולהב, ויטיף לשינאה ולנקמה. הוא יספק את הניצוץ הדרוש כדי לפוצץ את חבית אבקה-שריפה, הקיימת עתה בכל מקום שבו פוגע המיתון. ההמונים יעשו שפטים בערבים עוברי-אורח, ויתכן מאוד שקבוצות קטנות ילמדו מרוצחי המחותרת היהודית חביבי המדינה, ויבצעו מעשי רצח ביחידים.

כל מעשה כזה ידרכן קבוצות של ערבים למעשי-רצח חדשים, שייראו להם כמעשי-נקמה במרכא הציוני. הארץ כולה תיכנס לסחרור של אלימות ורצח. גיוענות וקנאות. פוליטיקאים חסרי-מצפון ינסו לרכוב על גלים עכורים אלה לשליטון. מאיר כהנא לא יישאר לבדו. אלופים משומשים ייצאו מחוריהם, עסקנים פושטי-רגל יירוחו הודמנות חדשה. כסילים כמו אברהם שריר ומשה ניסים יצטרפו אל המופעים הפוליטיים, הדרושים כל שני וחמישי להטיל עונש-מוות, ואנשי-ביטחון, היורדים עים שזה יהיה אסון, לא יעזו להרים את קולם. ביום יש בארץ הזאת שלושה מיליון יהודים ושני מיליון ערבים. כאשר תתלקח המילחמה ביניהם ותגיע לממד דים של "הכל שוחטים את הכל", ייווצר כאן גיהנום.

עריני-הנפש, אשר בידם האפשרות לכך, יתיאשו מן הנסיון ששמו ישראל ויידרו מן הארץ. אחדים יתגלו ויצטרפו לחיגנה. וכל זה - לא בעוד עשר שנים, ולא בעוד חמש שנים. אלא כאן ועכשיו, בשנה הקרובה.

הם לא יוכלו לחפש עבודה בארץ ערבית כמו בעבר, כי בכל הארצות הערביות פשט המיתון, בעיקבות משבר-הנפט. הם לא יוכלו לקיים אסיפות, לפתח פעילות פוליטית, להפגין - כי כל אלה מעשים אסורים, המובילים למאסר.

שניים-שלושה צעירים כאלה ייפגשו בפניה ככפר. האחד ילחש שרכש אקדה. השני יציע לעשות משהו. השלישי יגיד: אני מכיר מקום ששם באים זוגות יהודיים. זהו משהו חדש: טורר בשרות עצי.

חוטפי האוטובוס בקו אשקלון פעלו על-פני יוזמה עצמית, בלי קשר עם אירגון פלסטיני כלשהו, וגם בלי נשק. רוצח הוגו בקרמיון היה צעיר מעורער בנפשו, שפעל לבדו, אחרי שגנב נשק ממוסד יהודי. החשודים ברצח הוגו ליד בית שמש לא היו קשורים בשום גוף, ולא קיבלו הוראה מאיש. הצעיר חולה-הנפש, ששלף סכין בלב ירושלים וחתך את פניהם של ילדים, כוודאי לא פעל בשיתוף עם איש.

יצחק רבין משקר ביודעין, כאשר הוא מנסה לקשור מיקרים אלה עם "הוראות מאש"ף". כל אנשי-הביטחון אמרו לו שאין זה כך - שיש כאן תופעה חדשה של התארגנויות מאולתרות.

זוהי תופעה חדשה, מסוכנת מאין כמותה.

מהדהדת באוזניי אזהרה ששמעתי לפני שנים מפיו של מוחמד סיד-אחמד, אחד מגרולי הוגי-הריעות במצריים. "תודו לאלוהים שיש אש"ף", אמר לי, "כי אש"ף הוא כתובת. אש"ף מדבר בשם כל העם הפלסטיני. אפשר לנהל איתו משא-ומתן ולהגיע איתו לירי הסדר. אם אש"ף יתפורר, חלילה, ייווצרו אלפי רסיסים, ותצטרפו לטפל בכל אחד מהם לחוד".

של מי שנוזק כסמרטוט אי-חפץ-בו, יחסי-הניכור לחברה שגרמה לכל אלה. אצל רבים מתוסף מישקע חדש זה למישקע קודם של תחושת קיפוח, אפליה והשפלה על רקע ערתי. מישקע זה היה מונח בקרקעית-הנפש כגחלים לוחשות. עכשיו זה יתלקח - בלהבה גדולה.

הזעם והיאוש. העומדים להציף המון ני אזרחים בעיירות-הפיתוח הבושלות, בשכונות-המזוקה, וגם בעיירות הור תיקות ובמרכזי הערים - לאן הם יספגו? בארצות אחרות היתה ברירה היסטורית - שמאלה או ימינה. אך בישראל ברירה זו אינה קיימת.

אין כאן שמאל. יש שמאלנים אופנתיים, מפונקים, בני העילית האשכנזית המפוטמת, המוכנים ללכת פעם בשנה להפגנה, כדי שיוכלו להסתכל אחרי-כך בראי ולומר בהנאה עמוקה: "מה יפים אנחנו!".

אנשי-שמאל אמיתיים, שהדברים נוערים בעצמותיהם, הם מעטים ובודדים. אין להם כוח. הם לא ישמשו ככתובת. לא, הפרץ הזה יסרוץ ימינה, אל משיחיות-השקל של היהדות האלילית, אל הפאשיזם של התחיה, אל הנאציזם של כהנא. ומכיוון שכהנא מוגיש את הסחורה ה"מחוררה", בלי צביעות והתי-חסדות, הוא ישמש כלי-קיבול לכל נהי רות השינאה, הזעם, הניכור וההרס. את התוצאות אין צורך לנחש. ראינו אותן בארצות אחרות. יהיו פוגרומים. יהיו מעשי-רצח ברחובות. תהיה המולה גוברת של טירוף גיועני, שיכניס את המדינה כולה לסחרור שיוכל להסי-תיים רק באסון היסטורי.

הו הצד האחר של המטבע. הוא קשור בקשר בליינתק בצד השני.

הייריך היינה אמר: "כאשר שורפים ספרים, לא ירחק היום שבו ישרפו בני-אדם". לאור הנסיון אפשר לומר: במקום שבו תולים שלט כזה, שם ייערך גם ליל-הברדלה, ירביקו לאנשים את הטלאי-הצהוב ויכניסו אנשים לקרונות המרי-בילים לאושוויץ. אני מציע לראשי קריית-ארבע לשנות את שם הקריית. למה להם להיקרא בשם המעלה את זכר האבות? הרי אברהם אבינו היה אדם רודף-שלום מאין כמוהו, ומשאת-נפשו היתה לקיים יחסי שלום וידידות עם עסי-הארץ. כך נהגו גם יצחק ויעקב. בגלל פוגרום אחר, שערכו בניו בשכם, אמר להם יעקב: "עכרתם אותי להבאישני כיושבי הארץ". לא אברהם אבינו ובניו הם האבות הרוחניים של הקרייה הזאת, אלא אדם שונה לגמרי. תיקראינא על שמו: קריית-אדולף.

לא במיקרה קרה מה שקרה בקריית-ארבע, ולא במיקרה זה קרה עכשיו. זהו סימן, סימן מבהיל. סימפטום מחירי המגלה לנו לאיזה שלב כבר הגיעה המחלה הסרטנית, האוכלת בגוף מדינתנו וחברתנו. אני רואה שחורות.

אין זה מיקרה שחבורת האפסים המנהלת כיום את המדינה - סוציאלי-דמוקראטים אובדי-עצות ולאומנים פושטי-רגל - עומדת מול תופעה זו בחוסר-מעש ובהשלמה מבהלת. אין זה מיקרה ששרה-ביטחון נשמע יותר ויותר כמהדרת-מיני של אריאל שרון, ושאריאל שרון נשמע יותר ויותר כהד של מאיר כהנא. משהו קורה במדינה הזו. משהו מברסם בקרביה. מחלה האוכלת גוף ונפש, מחלה שהיא כלכלית ונפשית וחברתית ומדינית.

מי שענייני לו לראות, מוטב שיפקח אתו ויראה. כל עוד ניתן לבלום, לעצור, לגייס נוגי-דנים, להתגבר.

נה התמונה הכלכלית-חברתית, כפי ש- צוירה לי השבוע על-ידי אחר מראשי הכלי-כלה הישראלית:

התוכנית הכלכלית של הממשלה תצליח לבלום את האינפלציה. היא תוריד את הפיחות לממדים מיוערים. אבל המחיר יהיה יקר. מכיוון שאיש אינו מעז לנגוע בתקציב-הביטחון הפנטסטי, וההתנחלות נמשכת, יפול כל העול על השכירים. השכר יישקע, פועלים דלי-שכר לא יוכלו לקנות מוצרים. התעשייה הישי-ראלית תצטמק, המוני עובדים ייפלטו. אולי - וזוהי התיקווה הגדולה - יעבור הייצור בהדרגה לפסים של ייצוא. אולי. אבל יצירת שוקים לייצוא היא מלאכה רבה וארוכה. במיקרה הטוב ביותר יעברו שנתיים-שלוש עד שתהליך כזה יישא פרי ויקלוט עובדים. משמע: במשך שנה-שנתיים-שלוש